

Carles Dach Clotet (Santa Eugènia de Berga, 1987) és llicenciat en Filologia catalana per la UAB i actualment és professor lector de català a la Universitat Eötvös Loránd de Budapest. Ha publicat *Suc de llum* (Premi Joan Duch per a Joves Escriptors; Fonoll, 2010) i *A dalt més alt* (Premi Maria Mercè Marçal; Pagès, 2015). És cofundador de la petita col·lecció de *plaquettes* Els Papers Discols.

D'ANOU

Obro l'anou, m'enfilo a la noguera,
se m'obre un set al cel de roba vella:
plovía un sol castany a les teulades,
i arreu brotava l'obra acollidora
dels dies dòcils, fàcils, naturals,
i jo era un nen covard, i em creia fort
per mirar el món als ulls a coll d'un arbre.
Ara, però, se m'entafora tot
en la metàfora, i és quan mastego
el gust aspre de l'ombra de vellut
que veig fòssils de sol a les esclòfies.

D'*A dalt més alt* (Pagès Editors, 2015)

CADA GEST

Callats, només mirem el fred lluent,
l'ombra de les ulleres a la cara.
La nit s'enfanga pels xargalls del front,
pels recs embardissats de l'escarment.
Ara tu et passes la mà entre els cabells,
tendrament ferma, sàvia, elegant,
com un riu que amb els llavis atropella
l'herba baldada que bada a la riba.
I jo, que t'he d'explicar tanta vida,
em veig els dits tan nens, tan tartamuts,
tan pòtols, que no sé de què palpar-te.
Callats, només mirem: sentim llunyans
matins, trencades aigües de la ment
dins els bassals eixuts de la retina,
i cada gest ens sembla inacabat.

D'*A dalt més alt* (Pagès Editors, 2015)

Digues, matí, la blavor blanca, digues
el fred florint-se a les parets antigues,
digues l'herba verbal i la rosada,
que només pots saber el món quan t'hi ortigues.

Carles Dachs Clotet

Mentre les bromes cremen sang de gerd
—mirada: el món curull i l'ull desert—,
passa un vent vell, barbut, que diu recorda,
la vida és un bidó que sempre perd.

El vespre enquitranat s'encén de vi:
al punt que neix comença de morir.
L'instant grata la crosta de l'instant,
i de la llaga n'hem de dir camí.

Sentim el vent que cruix de grana i d'ors,
que fuig i sols ens deixa desacords;
sentim el vent, mirem com l'arbre dura:
capim no el moviment, sinó l'esforç.